

Het Comité van den Wetgevenden Raad, belast met de taak om getuigenis in te winnen omtrent de wet tusschen Meester en Bediende en Landlooper, heeft deszelfs uiteindelyk volbragt, en de uitslag van deszelfs werkzaamheden is vervat in een *Blaauw Boek*, met een exemplaar waarvan wy goedgevondig sijn veroord. geworden.

De eerste vraag voor het tegenwoordige onaan- geroerd latende, gaan wy onze Lezers den zakelijken inhoud mede te deelen van de getuigenis, omtrent het onderwerp van een Landlooper Wet. Niet minder dan 142 personen sijn geraadpleegd, insluitende 26 Magistraten, 37 Vrederechters, 13 Veldkornetten, 17 Leeraren en 50 Stedelingen en Buitenkoren. Behalve deze, sijn andere ontvragen van Byeenkomsten, gehouden te Wynberg, Onder Bokkeveld, Boven Zeeoerivier, Malmebury en Nieuwe Hantam. Van deze sijn 5 Magis- traten (de andere 4 kwamen niet hebbende aange- roerd), 24 Vrederechters, 12 Veldkornetten, 6 Leer- aren, 33 Stedelingen en Buitenkoren, en 4 Byeen- komsten voor de daarstelling van een Landlooper Wet; en, ofschoon enigermate verschillende in de uitlegging van landlooper, komen zy echter allen overeen in de nuttigheid van zoodanig een wet, en aldus door hunne stellige uitspraak toonende, dat het geroep der kolonisten om hetzel niet zonder goede reden wordt aangevaren.

Welke tegenwerpingen er ook gemaakt mogen worden door diegenen in het byzonder die, door eigenbelang of andere beweegredenen, gedreven worden om zich te verzetten tegen een maatregel welke, in plaats van inderdaad te zyn voor de vryheid van de onderdanen der Koningin, zeer voor- deelig zoude blyken te zyn voor hunne welvaart en zedelyke vorming—bewaren wy dat een Land- looper Wet—in de minst aanstootelyke beteke- ning des woordes—onder de voornaamste middelen behoort, om de Kolonie tegen ondergang te beveiligen.

Het ligt in de rede opgesloten, dat men uit het gevoelen der Zendingen tot geen juist besluit komen kan. Hunne private belangen zyn er noodwendig in betrokken, en zy weten het wel dat, door de daarstelling van een bedwang op landlooper, hun beroep den boelen zoude worden ingeslagen, daar dit de grondzullen zoude schok- ken van hunne kleine ryken, en den tyrannischen scepter zoude verbyzelen, welken een onverschillig, wy hadden bykans gezegd, een al te zwak Gouvernement,—hen naar welgevallen laat zwaaijen. Wy zeggen sijn, vorderen in geen deels zulk een bedwang; en zy ondersteunen hunne tegenwerping door een aantal dwaze gissingen, welke, ofschoon misschien gerechtigd tot eenige overweging, als zoodanig niet in aanmerking kunnen worden genomen, wanneer wy uitspraak doen moeten volgens de stevige daadzaken, door diegenen te voorschyn gebragt die—indien wy ons zoo mogen uitdrukken,—de gunst vragen.

Maar, opdat men onze gevotrekkingen niet als verkeerd beschouwe, geven wy hen eenige extracten uit het *Blaauw Boek*, hierboven be- doeld, het aan anders overlattende om voor zich- zelve te oordelen:—

Gevoelen van den Resident Magistraat van Albert.
"Als een Kolonist 23 jaren in de maatschappij verkeerd, dat het kwaad gezien hebbende van de verordening van de 56ste Ordonnantie, sonder hare behoorlyke beperking van een Landlooper Wet op dat ongelukkig volk, de Hotten- totens—de slagtofers van een valsche menschlievendheid—bek ik ten voordeele van eenige wettelijke voorziening, welke de anders onvermydelijke en volkomen uitdelging van dat gelacht zoude stuiten, en deszelfs overlevende leden van ellende en misdadigheid terug brengen, alhoewel het nu byna te laat is. Landlooper, vermogen ik, behoort bepaald te worden en als in Engeland en alle landen van de maatschappij, sonder aanzien van geslacht of kleur, behoort gelykelyk aan hare straf onderhevig te sijn. In de Kolonie, waar men overal werk krygen kan, de loonen hoog en de noodwendigheden den levens goedkoop sijn, heeft een Land- looper Wet niets van al dat kwaad, hetwelk aan een gelyk- stellige wet in Europa verboden is."

Resident Magistraat van Clanwilliam.
"Ik ben ten voordeele van de verordening ener Land- looper Wet. De gekleurde bevolking der Kolonie vergelykende met die der blanke, als de laatste te boven gaande, alhoewel onvolledig bekend, uithoofte van hare zware leefwijze, heb ik reden om in het gevoelen te ver- schillen, dat de Kolonie in alle landen van de maatschappij, maar sijn, die thans een lid leven leiden, gewillig waren en geenszins konden worden om werk te zoeken. Deze vindt men by honderden op de onderscheiden Zendingen- Instituten zamengevoerd, waar zy in luidelike leere met schaars de middelen tot onderhoud. Op de Instituten in deze afdeeling alleen zal men meer dan twee duizend van alle klas- sen vinden. Zier vele huizen vindt men op afgelegen plaat- sen, liggende op ongeschiedde kroon landeryen, voorgoede te verstaan met land, waarvan een kinders met slechts een paar koeijen of eenige vee dieken in hun bezit—terwijl de ophoeven der kudden van den boer in de nabijheid gedragd behoort worden, zonder dat men instaat is de dieren te ontbreken.

Het strydt tegen myn gevoelen, om de vlytige, in het bezit van voldoende middelen tot een eerlyk bestaan, te binden, om een onafhankelyk leven te genieten, maar ik zoude hen eenige jaarlykse belasting doen betalen, van eenige wettelijke schillingen voor het land, hetwelk zy bewonen, onder bepaling, dat zy gene landlooper sullen huizen, maar sijn, die op sulke kroon landeryen gevonden worden, zonder geenszins de middelen van bestaan, soude ik beschouwen en behandelen als Landlooper.

Resident Magistraat van Mosselbaai.
"Eene Landlooper Acta bestaat in het hoog beschadigd en vrye Engeland. Waarom moet deszelve aan deze kolonie bij- houden worden, alwaar deszelve zoo algemeen en zoo luid- om gevraagd wordt, en dus, zoo als men veronderstellen niet, het hoogst noodig is? Wanneer men voor misbruik van gezag bezucht is, leg dan straffen en boeten op om dit te beletten. Wetgevende maatregelen, bestemd door een uiterste gevoel van menschlievendheid, hebben in een zeer ruime mate een kostbare vruchten in deze kolonie opgeleverd, nadeloos op alle werke, en op niemand meer dan op de gedoelde be- volking, hetwelk men ongetwyfeld het meest moede te behoorden; hieruit sijn de bestaande moeylykheden geboren, zoo verbysterende voor de tegenwoordige bestuurders—en zoo moeylyk te betogelen en te overmeesteren."

Het verschaft ons genoeg te merken, dat de pogingen der private individuen in de thans alles omvattende bandieten kwestie, een krachtig ondersteuning staat te bekomen. De geest- elyke gevoelt—en hoe kan het anders zyn?—het gevaar waaraan hunne onderscheidene kudden door den voorsteligen invoer zullen worden blootgesteld, en hoe het haar betamt, om zich krachtig te kanten tegen de bedreigde besmet- ting; De Kerkerden der Schotsche en Lutherse gemeenten hebben in dit opzigt een lofwaardig voor- beeld gegeven, hetwelk wy niet twyfelend spoedig door die van andere gemeenten te zullen zien volgen.—Gee dertzelve kan dit, onzen dankjes, verzuim- men, zonder zich aan grof pligtverzuim schuldig

te maken. Eene ondersteuning van dien aard heeft, voor omtrent zeven jaren geleden, de po- gingen der Kolonisten in een gelyke kwestie aanmerkelijk geshraagd, en deszelfs zal haar oed onder den gedelyken zinnen, in het onderhavige geval, voorzeker niet missen. Het gevoel van onzekerheid van leven en eigendom, dat door de tegenwoordigheid van dieven en moordenaars zal worden te wog gebragt, vervult de Kolonisten rampagistyk met schrik en ontsteltnis, maar wie in instaat de gevoelens naar waarheid afstemen, welke de ziel bestormen van des regtegearden herder, wanneer hy om van andere niet te gewa- gen, de godsdienstige gezindheden der pas be- keerde heidenen, de bloote kinderzjn in het gelooft, met verwoesting zijt bedreigen?

Wel hem, die in zulk een geval de grootmoedigheid van geest bezit om de Groten dezer aarde, sijn bedachtendheden onbeschrond voor te houden; en hen, des noods, de bestraffende taal te doen hooren, dat zy door enige medelidigkeid in zulk een onverschoonbare baldadigheid zich een ernstige verantwoordelykheid op des hals halen— dat zy hun oordeel inderdaad verzuimen!

EEN VREEMDE UITROEP!

Ach! wat wenschte ik, dat Dr. INNES gongan- getzet werd! Dus hoorde men onlangs een Veteran onder de Schoolmeesters zuchten. Wel, waarom dat?—vraagde hierop een nieuwziger die er by stond. Om geen andere reden, was het antwoord, dan alleen deze, dan wie ik zeker waar de Superintendent van Opvoeding te vinden zoude zyn, want na sijn ik er geen keer meer op, tinn- maal reeds geweest maar niet te vinden. De man houdt overal Bureau behalve waar wy wezen moet.

BANDIETEN.

De volgende documenten worden tot algemeen narij van Commissarissen en Wijkmeesters van de Kaapstads Municipality gepubliceerd.
Stadhuis, 13 April 1849.
H. C. JARVIS, Voorzitter.

Aan Zyne Excellentie Luitenant-Generaal Sir G. W. SMITH, Bar. G.C.B., Gouverneur en Opperbevelhebber, van de Kolonie de Kaap de Goede Hoop.

Stadhuis, 10 April 1849.
Sir!—Als Voorzitter van de Vereenigde Vergadering van Commissarissen en Wijkmeesters, op gisteren avond in het Stadhuis gehouden, heb ik de eer aan uw Excellentie over te zenden, nevenszins de Memorie, in wijk bevattende de besluiten in die Vergadering genomen, mits de Excellentie te verzoeken deszelve in gunstige overweging te nemen. Ik neem verder de vryheid te melden, dat diezelfde Ver- gadering was besloten, om aan uw Excellentie te suggereren om de Bannelingen, in de Memorie bedoeld, naar Port Philip te zenden, daar het uit de Depeche van Graaf Grey, in de *Gouvernements Gazette* van den 16 November 1848, gepubli- ceerd, blykt, dat zy op die plaats zeer welk kon zyn.

Ik heb de eer te zyn,
H. C. JARVIS, Voorzitter.

Aan Zyne Excellentie Luitenant-Generaal Sir G. W. SMITH, Bar. G.C.B., Gouverneur en Opperbevelhebber, van de Kolonie de Kaap de Goede Hoop.

De Memorie van Commissarissen en Wijkmeesters van de Kaapstads Municipality, in Gemeenen Raad vergaard.
Geeft eerbiedig te kennen:
Dat het duidelijk blykt, uit het antwoord van uw Excellentie op den brief van Commissarissen van de Kaapstads Munici- paliteit, dat de nuntius van verzoeken der Bandiedigers binn- kort in deze kolonie kan verwacht worden.

Dat uw Supplianten diep leedwezen gevoelen, dat het algemeen gevoelen van de Kaapstads Maatschappij tegen het veranderen der kolonie in een Straf Establishment, zoo duide- lyk aan den dag gelegd in de maand November van het voorlezen jaar, het Gouvernement in Engeland niet by tyd ter hand is gekomen, alvorens de maatregel te bepalen, zulk een maatregel ten uitvoer te brengen; of, byaldien dit is geschied, dat het Gouvernement in Engeland dat gevoelen en de ware belangen der Maatschappij zoo geheel heeft uit het oog verloren.

Dat het denkbeeld, om naar deze kolonie veroordeelde mis- dedigers over te brengen, de geestesgesteldheid der Supplianten met de diepste afschrik en verontwaardiging heeft getroffen, daar zy de ergste gevolgen voortvullen van een verdelijck invloed, welke deze partijen ongetwyfeld sullen uitoefenen, en uw Supplianten smeeken dus met ernst en nadruk, dat het uw Excellentie behagen moogt, om geene bandelingen of veroordeelde misdadigers te zenden, maar deszelve te doen terugkeeren naar de plaats van waar zy sijn inge- schepen, of naar eenig erkent Straf Establishment. Uw Sup- plianten houden zich verzekerd, dat de Kolonisten in het algemeen gewillig zullen optreden, om alle kosten te waar- borgen, waartoe uw Excellentie Gouvernement moogt ge- noegdacht worden, in geval Harer Majesteits Gouvernement moogt afigestaan, dat den wensch uw Supplianten is voldaan geworden.

H. C. JARVIS, Voorzitter.
Stadhuis, 10 April 1849.

Kolonial Bureau, 32 April 1849.
Mynheer!—Ik heb gelast de ontvanger te erkennen van de Memorie daarin gesloten, geadresseerd aan Zyne Excellentie den Gouver- neur, en verzekende, niet te geloven, dat eenige bandie- lingen alhier worden gela- d, maar dat hy, by derzelver aankomst moogt zenden naar Port Philip of eenige erkende Bandieten Kolonie.

In antwoord moet ik u brieven, dat Zyne Excellentie de Municipality en het Publiek verliant te verzekeren, dat dit onderwerp zeer ernstige overweging zal erlangen by de aan- komst van de zoodanige officiele instructies als hiens instaat zullen stellen om over zyne manier van handelen te beslissen.

Al de Petition omtrent dit onderwerp blyven, sijn naar Engeland verzonden, zonder een enkele dijn onvondig op- oonthoud. De Petitie van de ingezetenen van de Kaapstad, werd door Zyne Excellentie ontvragen op den 14 December 1848, en is in zyne depeche aan Graaf Grey afgezonden op den 19de; de Petitie van de Municipality werd op den 18de ontvragen, en afgezonden in Zyne Excellentie's depeche van den 22de. Beide deze depeches werden met de eerste gelegenheid par "Packet," naar Engeland verzonden op den 1 January 1849. Gelyke spoor werd betoond in het geval der Petition van Genadeville en Grahamstad.

Ik heb de eer te zyn,
JOHN MONTAGU,
Aan den Voorzitter van de Municipality van de Kaapstad.

Aan Zyne Excellentie Sir HENRY GEORGE WAKE- LYN SMITH, Baronet, G. C. B., Gouverneur, enz. enz. enz.

De Memorie van den Leeraar, de Ouderlingen en Diakenen van de Schotsche Kerk, Kaapstad.

Geeft eerbiedig te kennen:
Dat uw Supplianten met het uiterste leedwezen en ver- bazering verzoeken hebben, dat de aankomst van een aantal Bannelingen of Veroordeelde Misdadigers binn kort in deze kolonie kan verwacht worden, op last van het Britsch Gouvernement; met leedwezen, omdat zy zich overtuigd hou- den, dat de invoer van veroordeelde misdadigers van welken aard ook, een aller-nadeeligste invloed sijn hebben op de zedelyke roedensstijte belangen van het volk, en vooral van de lagere klassen; dat de Bannelingen, welke uw Sup- plianten, met en benevens hunne mede-Kolonisten in het denkbeeld waren gebragt, dat Harer Majesteits Gouver- nement zulk een maatregel niet zoude wille of trachten te aemo, strydig met de sterk en herhaaldlyk uitgedrukte wenschen der Ingezetenen daartegen;

beschermen, zoodat als de Ingezetenen dezer kolonie in het algemeen, tegen een maatregel, welke vervuld moet zyn met de aller-nooddruftigste gevolgen voor allen.

Uwe Supplianten smeeken dus eerbiedig, dat het uw Ex- cellentie behagen moogt zoodanige stappen te nemen, als welke nog in uw Excellentie magt sijn, om voor te komen het lan- gen op onze stranden van veroordeelde misdadigers van welke soort ook, en daardoor met Gods gezag, deze kolonie en van- grenzende landstreek te bewaren voor de bezoeking van zulk een grievende ramp.

*GEORGE MORGAN, Leeraar.
JAMES ABERCROMBIE, Ouderling.
T. MCGREGOR, Ouderling.
C. M'KENZIE, Ouderling.
J. ROSE INNES, Diaken.
DAVID MACKAY, Diaken.
PETER LAW, Diaken.
G. M. STEWART, Diaken.
DAVID ALEXANDER, Diaken.*

Kaapstad, 10 April 1849.

Aan Zyne Excellentie Sir HENRY G. W. SMITH, Bar. G. C. B., Gouverneur en Opperbevelhebber, enz. enz.

De Memorie van de ondergetekenden, Leeraars, Ouder- lingen en Diakenen van de Evangelisch Lutherse Kerk, Kaapstad.

Geeft eerbiedig te kennen:—
Dat uw Supplianten met diep leedwezen hebben ver- noemen, dat een aantal Bannelingen, of veroordeelde Misdadigers, binn kort op onze stranden kan verwacht worden, op last van het Gouvernement in Engeland, tegen de sterk- ste, herhaalde, en ernstig uitgedrukte wenschen der Kolonisten in het algemeen, en de plechtige verklaring van den Hoog-Ed. den Secretaris van Staat, dat zulk een schadelijck maatregel, om deze kolonie in een Straf Establishment te veranderen, "niet zoude worden ten uitvoer gebragt, zonder vooraf het gevoelen der kolonisten over het algemeen te heb- ben ingewonnen."

Deze Kolonie, zoo als door een ieder erkend wordt, blyft de grootste vooruitgaten en zegeningen aan voor Emi- granten uit het moederland, en ook eene retraite voor oude invaliden, militair of civiel, die, na een moeite en kommer- vel leven, herwaarts zouden willen verhuizen, om hunne zwakte compensatie te herstellen. Dit is echter niet het enig- ste doel hetwelk uw Excellentie Supplianten, als de Ver- tegenwoordigers van een Christen Gemeente, aanspoort, de vryheid te nemen, om in vereeniging met hunne mede kolon- isten hun gevoelens te uiten; er bestaan meer dringende redenen, welke zy vermenen van het uiterst belangte te zyn, en welke, wanneer de maatregel wordt ten uitvoer ge- bragt, een bron zouden sijn van de grootste ramp, nelyk, de nadelige invloed op de klerlingen in en buiten de kolonie, vermits het bevelen van de Leeraars in Mahomed- ners vermaning is, om welke het Zendingen werk van alle Europeesche landen uitgestrekt wordt, ten einde hen tot het Christendom te bekeeren.

Deur nu Harer Alleregenadigste Majesteit, de Verdedigster in van het Christen Geloof, en uw Excellentie ook heeft ver- klaard, dat vrede en geluk door deze middelen alle her- steld kunnen worden onder de emigranten in hunnen omgang met inlandsche stammen; en met uw Excellentie eigen gevoelen, vermits in dit verband de naam van uw Ex- cellentie "ten diepsten er tegen was, dat de Kaap de Goede Hoop tot een Straf-kolonie zoude worden gemaakt," hebben uw Supplianten, hierdoor gesteerd, en door de argumenten door de Kolonisten in het algemeen tegen deze maatregel uitge- drukt, geen den minsten twyfel, en verzoeken vastelyk, dat uw Excellentie door den geest des "Allerhoogsten en de discretioneere magt waarmede uw Excellentie is bekleed, alle welke de ingezetenen dezer kolonie zullen bevreeden van den invloed van zulk een nadeligen maatregel, welke gewis al de vereenigde pogingen zal vrydellen ter bevordering van christendom, beschaving en het weynlyke welzijn dezer kolonie, welke de Voorzienigheid, zoodaen wy reden hebben te gelooven, tot betere einde bestemd heeft, dan een ontvangeplaat van het uitschot van Misdadigers van het Moederland.

Uw welk doende, enz.

Zeer veel maar niet al te veel is gezegd ge- worden omtrent het kwaad, om de Misdadigers van Engeland in deze Kolonie op te nemen. Als een voorbeeld van het maatschappelyk kwaad uit zulk een besmetting voortspuitende nemen wy het volgende over uit de *Robert Tinn Courier*, van 4 Nov. onajust ter hand gekomen:—

VEILIGHEID VAN LEVEN EN EIGENDOM.—De schrik in de stad ontstaan ten gevolge van de laatste brutale diefstal en de ontdekking van een moord gepleegd in een der straten van deze stad, is algemeen geworden, en tegen den avond kan men verscheiden schoten hooren van partijen die huise geweren afschieten. Wy zouden voorstellen, dat als een zekelike maatregel, thans te nemen genomen in den tegenwoordigen staat van de stad, welke best in door dieven, die gevoerd in het midden van de stad, de namen van alle personen, die pas-bouwers hebben, benevens het getal van zoodanige pas-houders en hun verbyf, in de *Gazette* worden gepubliceerd, alsmede de naam en het verbyf der verlof-briefjes hebbende menschen. Van de laatste gem. klasse behooren zy, die geen blykbaar middel van bestaan voor zichzelf hebben, met een gebragt te worden naar de buitendistrikten, en pashouders eveneens verplaatst uit on- behoorlyke dienst. De man, na de brutale diefstal by den heer Dobson gepleegd, blykt te zyn een dief, die zich geberd had in de dienst van een man, die verscheiden andere heeft, maar slechts twee huizen van de *Globe*, publiek huis, in de Davey straat. Wy hebben vergeeten te zeggen, dat de dieven by deze gelegenheid een koperen pistool heb- ben weggevoerd, en dat de man, die gevangen was naar den heer Dobson heeft gelagen, maar hem niet beschadigd, met een looden ring aan een stuk touw was gemaakt, een die- riglyk wapen als waarmede de heer Alexander Orr ter neder was gevallen naby de fontein in de richting van de Nieuwe Werf. Zoodra de Heer Orr wilde optreden, kwam de boos- wiert naar hem toe om hem een andere slag toe te brengen, waarhy dadelijk opsprong en om hulp riep, waarop de drie straatlooper wegloepen, ofschoon er geene hulp by der hand was. Had de slag, den heer Orr toegebragt, de slaap van het hoofd geraakt, zoude hy dadelijk dood zyn ge- worden; zoo als deszelve was, was de slag op zyn oor zoo geweldig, en het wapen van zulk een moorddadig aard, dat de gewonde sijn de stad verlaten, en de volgende rooverijen en aanrandingen, opgetroefd door het vermelden van een man in een huis in een der publieke straten van de stad, verraden een graad van stoutheid, welke overklaarbaar is met eenige vrees voor de politie. De straten, dit is klaar, worden niet bewaakt, zoo als het behoort te geschieden, en er moet ergens groot verzuim heerschen, door dieven nesten te geloojen, wanneer het Uitvoerend Begint de magt heeft om zulk een verwoelijck element uit te drijven.

MEER HUISBRAAK.—Het huis van den Bis- chop te Boa Vista werd op Donderdag nacht ingebroken, en verscheiden artikelen van waarde weggevoerd by de zika- mer (waarin de dieven het eerst ingebroken hadden) zoodat als uit de stukmaker van den Bischoep. Uit de richting der kamers bleek het duidelijk, dat de dieven in huise ver- richtingen gestoord waren, en zich haastig hebben weg- gepakt. De Bischoep werd ontwaakt door het blaffen van zyn bloedhond, en stond dadelijk op. Dit was wellyk de oor- zaak dat een meer volledige diefstal was voorgekomen. Op denzelfden avond werd een makelaars winkel in Liverpool- straat, opengebroken en bestolen. Men zegt dat goederen ter waarde van £ 170 er uit zyn gestolen geworden.—G. Z. Journal, 7 April.

Origineel Correspondentie.

Kaapstad, 9 April 1849.
Mynheer!—Ik was laegen tyd genoodigd om de oogaft uit een Engelsch Blad getrokken, dat het schip "Neptune" naar Bermuda was afgezonden, ten einde de eerste verzending van Bermuda als "Bannelingen" naar deze Kolonie over te brengen, als een grup beschouwen, die de Kolonie van de waarheid in het ganszigt, dat Harer Majesteits Gouver- nement het wezyn in sijn heeft, om deze Kolonie tot een Straf-kolonie te maken in sijn van de dikwyls uitgedrukte representatie der Ingezetenen, dat zy zich op alle moeylike constitutioneele middelen daartegen verzetten zullen. Wan- neer sikelige rampen een maatschappij over het hoofd han- gen, dan betamt het elken wel geardeid burger, om zyn best te doen, deszels des mogelyk afgewenden, en waerlyk dat hy een tyd in de geschiedenis dezer kolonie, wan- neer hartelykheid en eengedzindheid meer vereischd worden, om door alle gepaste middelen een der baldadigste en snood- ste verbreking van goede trouw aan den kant van den Kolonies Minister tegen te gaan, welke in de jaarboeken dezer ongelukkig kolonie bekend staat. De Municipality van de Kaapstad heeft een edel en prycaenwaardig voorbeeld Sted doet ook haar uiterste best in de zaak, en ongetwyfeld zal men, eer vele dagen verlopen sijn, de ganse kolonie

tegen den maatregel sijn protesteren met het onwrikbaarste besluit, om nimmer eenige dezer gewonen moordenaar- struikroovers, enz. enz., maar nu onder den slijm uitgedach- ten naam van "Bannelingen" bekend, in dienst te nemen.

Over deze zaak nadenkende, kwam het my sijnend voor, dat de Depeche van Graaf Grey, hierboven handeldende, sijn- teerd in 1800 wreef als Augustus, en dat het verzoek van de "Neptune" naar Bermuda in een Engelsch Nieuwsblad van den 29 December in opmerking is geworden. Kan het nu mogelijk zyn, dat de Minister eenige kennisgeving kan heb- ben ontvangen van ONZEN Gouverneur, dat de pilz zeer zeker geestlyk zoude worden, en dat hy geestlyk sijn verwoelijck plan kon beproeven ten uitvoer te brengen, sijnende hoe drin- gen het volk alhier naar handen verlangde? Met andere woorden, gelykt het er niet na, dat uw Excellentie bestaan- de om niet alleen de herelen te behoedzamen, maar zelfs de slaaf uitgedrukte wenschen van het Gouvernement in Engeland? En voorwaar hy zal sijn loen ontvangen voor zyne gereede wylwilling en zyn verlagen om hetzelve, wat het ook sijn mag, te helpen. Nieuw Zuid Wales wordt enig- zins lastig en opstandig en protesteerde enigzins luidruchtig, om belest te worden met het uitschot van de *opzett gelijck- zinckheid* van het Moederland. Wat moet er gedaan worden? Wy weten dat de Kaapstads Kolonisten een zachtzinnig, vreedzaam slag van meeschen sijn, dus moeten zy hun aan- deel dragen. Onder voorwendsels van instructies, om alzo- reeds met het gevoelen van het publiek omtrent deze zaak bekend te worden, en terwyl eenige confidentieele correspon- dentie ongetwyfeld onder de roos aan den gang is, wordt er dadelijk een vaartuyt afgezonden, en sijn zyn het eerste be- doel van het loonen op een punt van beginsaan.

Maar ik kan het my onmogelyk verbeelden, dat Zyne Excellentie het wagen zal, om in sijn van het publiek gevoelen, de eerste bezending van "Bannelingen", en dadelijk te verzoeken, onder ons lo te laten. Wanneer by dit doet, dan zal de zeer weynig overgeblevene populariteit, welke ver- bonden is aan den vriend en plaatsblykder van den uitnuden- tenden en menschevrienden sijn Benjamin D'Urban, voor- altyd verloren gaan, en hy zal voor den grootsten vyand gehouden worden, welke de kolonie ooit heeft gekend. Wanneer by zich houden wil by sijnne eigene verking, dat "hy het volk terug wil door het volk," dan is nu de tyd daar, om te toonen, dat die uitdrukking *geen ydel gemey* was. Wanneer hy echter vastelyk er by blyft, zoo als het gerucht zegt dat hy doet, om het hoog bevel van het Gou- vernement in Engeland ten uitvoer te brengen, en in onze aar evenredigheid, beperkte maatschappij de slechtsten onder de slechtsten toe te laten, ten einde een ieder, op wien hun voor- beeld invloed moogt hebben, te besmetten en te vernedern, dan zal de naam zelfs van Engelschman in deze kolonie tot een bespotting en een spreekwoord worden, en het onmid- delijk gevolg zal zyn, dat al diegenen, die instaat zyn de kolonie te verlaten, hun geluk elders zullen gaan zoeken; dat kapitalisten zich van hier begeven zullen, en dat vreed- delingen en menschen van vermogen, die uit Engeland willen verhuizen, deszelve als een Sodom of Gomorra zullen schu- nen; en daar het verlaten gedeelte van het menschedom ge- noegzaam van den rechten weg is gebragt geworden door de dadelijke voorbeelden, welke voortvullen te er den voor ons opkomend gelacht. En zullen de Ingezetenen dezer schoone kolonie zich laten offeren op het altaar van *uyschick?* Het vooruitzigt op eenen hooge Indische bevoening moogt verhoed zyn, en ten einde den Minister uit zyne verlegen- heid te redden, kan een gereed vertuyt gevonden worden, maar zullen wy zulk een opvallende onrechtvaardigheid ge- looven en stil zittzen? De Hemel verhoede sulks! eenige weynige Gouvernements werkmans en kruppere sullen onget- wyfeld met den maatregel instemmen, dit moogt eenige *gelyke familiechiel sijn plaatsblykder*, dit moogt ook eenige *weynige Engelse Boeren en tanige loijende fortuinzoekers* doen (wier namen ten algemeenen nutte behoorden bekend gemaakt te worden), die wegens slechte behandeling geene andere klasse van arbeiders kunnen krygen of behouden, maar er kan geen twyfel sijn, dat door alle menschen met gezonde verstand en een maatregel beschouwd zal worden als een zeer verachtelijck ramp, welke de kolonie, en na dien dag af dat deszelve wordt ten uitvoer gebragt kunne sijn, "ondergang en val" van de Kaap de Goede Hoop daer- toe kenen.

SCOTUS.

Huinigklyp, in het Dist. Swellendam, 15 Maart 1849.
Mynheer!—In uw nummer van den 26 Februaris komt een schryver voor onder de naamtekening van "Een Boer" Hy heeft de stoutheid, meest al de drageden tot het invoeren van een Landlooper Wet, enz. te wederleg- gen. Hy heeft de vrygheid van de menigvuldige waarheden in uw blad verneemen, als het ware te willen verduistern. Ik zal my in dezen opzettelyk onthouden omtrent zyne verzoeken tegenover de heer Ghrd en de respectieve vyf hoeder Koerbesche Koerboeren, om met Zyne Excellentie den Gouverneur te spreken, veronderstellende dat die met de beste wenschen en intentie is gedaan tot belang en welvaart van de geheele kolonie. Ik zal my voor eerst slechts be- palen tot sijn gezegde:—"In deze kolonie trachten alle blanke personen huizers van bedienden te worden, (een zeer loffelyke poging)."

Ik schik het niet ongepast aan te merken, dat er duizende blanke in de kolonie sijn, welke geene landbesitters sijn, maar wel nuttig en dienstbaar by de landbouwers sijn, en gelyk; dierhalve heb ik nimmer gezien dat, en kan niet bevroeden hoe, deze gemelde blanke zouden trachten huizers van bedienden te worden.

De schryver zegt verder,—"Men voert eenige honderde arbeiders uit Europa in, en binn en een zeer korten tyd van aanboudende vlyt en naarigheid, worden zy in plaats van huizers, heeren, en willen handen gebruiken. Het merk aan, dat de schryver veel zegt, maar echter niets bewydt, dewyl ik niet gezien heb, dat eenige van de ge- melde ingevoerde arbeiders heeren sijn geworden, veel min de landgeboerde. Dit beteekent wat meer als eenvoudige werke in een boerdery, dat zulke ook huizen gebruiken, en gevolgelyk kan dit niet worden toegepast als een reden dat de Landbouwers gebrek aan handen hebben.

De voorgewende Boer gaat verder en zegt:—"Veel gekleurde personen, die teroren slaven waren, sijn door aan- houdende vlyt in het bezit geraakt van aanmerkelijke goederen, (niet van plaatsen) en in plaats van voor andere te werken, gebruiken zy handen om voor hen te werken." De schryver zegt eene, in plaats van *enige weynige* uit de vele "duizend vrygemaakte slaven hebben door werkzaam- en een sober bestaan verkregen, en dit door het drijven van hunne ambachten welke zy door hunne voorvaders be- kende hebben geleerd. Doch het is my niet bekend, dat eenige van deze duizend vrygemaakte slaven een *enige* landbesitter sijn geworden, en in plaats van tot nut van het algemeen handen gebruikt. Bygerlyk is de oogaft niet overeenkomstig de waarheid, dat zy zonden oor- zaak zyn van gebrek aan handen, waarover, en niet zonder gewillige reden, door de landbouwers zoo luidruchtig wordt geklagd.

Ter wederlegging van de voorgewende bewering heb ik aan te merken, dat de vele duizend vrygemaakte slaven als gewone handarbeiders hunne gewone arbeidzaamheid hebben verlaten, en zich aan den luizen ledigheg hebben overge- geven, om zich in de Zendingen Instituten te nestelen, en menog zyn geworden met de pleghmatieke Hottentotten of alzo de overgeblevene goede hoedigheden die zy van hunne vorige lyfheeren hadden aangenomen, in die luize kotten, hebben verloren.

De schryver gaat verder om te zeggen:—"Wanneer goed koop roedel of andere oorzaken iemand instaat stellen, door het ontvragen van een hoog loon om met een dag te werken, sijn luizigzende een geuele weest te onderhouden, wie kan hem verpligten, dat hy de andere zes dagen zal werken?" Ik merk slechts aan, het roedel is alhier drie tot vier maal hooger in pry's als in Europa, en ik vraag, wat is het land dat men door een dag te werken, zes dagen ledig kan? Is het daarom dat, zoo als ik van zeer naby heb vernomen, vreedside onder kleuringen, door gebrek aan het noodige roedel, gestorven sijn? Ik heb dit al overlag aan twee leden van den Kerkerad te Swellendam verhandeld. Het geschied in het Zendingen Instituut te Zuurbaek. De respectieve landbouwers leven in deze kolonie in grooten zorg en bekommernissen wegens de zware lasten waarynder sijn gebukt gaan; terwyl de gekleurde klasse sijn en onbezorgd leeft, zonder eenige belasting van kroon-gelden, eigen, enz. Alles ligt en drukt op de blanke land- en regterdyk? Komt dit overeen met de gelykstelling van gekleurden en blanken? Behoort de weging niet te zegen om gelyke lasten optelegen? In Dit zou een beter effect hebben op de luizars, die een dag werken en zes dagen ledig loopen.

De onbekende schryver *alias Boer*, maakt verder ge- wagt, by byna dertig jaren in deze kolonie is geweest, enz. Ik ben reeds vier-en-veertig jaren in deze kolonie en twaalf schouwen de grenzen geweest, derhalve kan ik ook spreken van practieke ondervinding. Ik was twintig jaren eeg Nederlandsch Zendingen, en vier-en-twintig jaren een landbouwer of zoogenaamde Boer. Mijne persoon is dus goed bekend, ook schryf ik deze onder myne naamtekening als geloof- waardig, en niet onder verdichting.

Wat aangaat de bewering van den onbekenden Boer, dat er gene landlooperij in deze kolonie bestaat, verklaar ik rond-

borstig, dat by mis heeft en ziende oogen zoekt te ver- duistern. Landlooperij is te menigvuldig en de roeders- veldgasten zyn diegenen, welke een dag voor hoog loon werken en de overige zes dagen van de week besteden tot roof en dieverij van onderscheiden aard.

Dit getuigen niet alleen de steden en dorpen, maar vooral de boerlyken der respectieve landbesitters; dierhalve is de invoering van een Landlooper Wet niet alleen noodig, maar hoogst noodzakeelyk.

"Ik weet wel," zegt de bedoelde schryver,—"dat de Boeren gedurig worden beroofd van hun vee, enz. enz." Echter zoekt hy onbeschadigd te beweren, dat dit geschiedt door de bedienden der luizigen, en sijn in dien opzigt de boere bediendlyk vry. Ik wil hier, als het ongepast aanmerken,—in de eerste plaats, dat de luizigen zeer weynig bedienden, (of egypte werkvolk) hebben;—en in de tweede plaats, dat de weynige dienstdoende, niet noodig hebben te roeten en te stellen, doordien zy dadelijk in overried van al het noodige worden voorzien, derhalve wordt over zulk personen door de landbouwers niet sijn geklagd.

Tot staving van deze myne oogaft behoort men slechts de boeken van de Gergetshoven na te zien wanneer het zal blyken, dat veelvuldig door de bedienden der boeren geklagd worden, maar wel door rondreizevnde, ledigloopende ruz- bonden, en vooral Institut bedienden. Ik heb zelfs een reeks van jaren in de Rondkapsche Gergetshoven als Jurym- geschied, derhalve heb my zulk zeer goed bekend. "Deze personen," zegt de gemelde schryver, "zoude met een landlooper wet niets kunnen doen" enz. enz.

De schryver geeft niet onduidelijk te kennen, dat de Zendingen Instituten permanent in aanvaaren sullen blyven. Indien dit het geval ware, zou het ongelukkig voor de kolonie sijn, om reden, dat zy hare nuttighe overlag ontwaaren sijn. Wat des schryvers sijn in dien opzigt de boere geklagdlyk vry. door de invoering van een Landlooper wet zyn eenige der- genen der kolonie zoude begeven, deszelve verduid zyn, sijn erachtens geen geloof, uit zichzelf ten minsten, sullen zy het niet nimmer doen. Zy willen zelfs geen geboere ge- met het kolonies Gouvernement om op voordeelige voor- warden Britsch Klerken sijn, sijn om de kolonie te be- beschadigen, maar sullen zy dus gedwongen sijn, ten- trekken naar een welker sijn by een of ander barbaarsche Inlandsch Opperbhoof;—en al zouden ook eenige vertrukken, de kolonie kan zich gelukkig achten om eenige onnutte te verlopen.

Den schryvers recomandatie, van meer broedige Magis- traten te verzoeken, sijn, enz. beschouwt ik als ab- surd. Het zou sijn, om zichzelf geen kwaad te doen, want de swarten het vermeerderd getal Magistraten bezoghten, De land-eigenaren dragen re

TO CORRESPONDENTS.

"A Farmer of the Caledon District" is kindly requested to forward us with his real name in confidence.

THE ZUID-AFRIKAAN.

CAPE TOWN, APRIL 16, 1849.

The Committee of the Legislative Council, charged with the task of collecting evidence relative to the law between Master and Servant, and Vagrancy, has at length accomplished its task, and the result of its labors is contained in a Blue Book, with a copy of which we have been kindly favored.

Passing over the first question for the present, we proceed to give our readers the substance of the evidence on the subject of a vagrant law. Not less than 142 persons have been consulted, including 20 Magistrates, 37 Justices of the Peace, 12 Field-cornets, 17 Ministers of the Gospel, and 50 town and country residents. Besides these, addresses have been received from meetings held at Wynberg, Onder Bokkvald, Upper Secow River, Malmesbury and New Hanam. Of these 5 Magistrates, the other not having touched upon the question, 24 Justices of the Peace, 12 Field-cornets, 6 Ministers of the Gospel, 33 town and country residents and 4 meetings are in favor of the enactment of a vagrant law, and although differing somewhat in the definition of vagrancy, they nevertheless all concur in the utility of the law, and therefore, by their deliberate verdict, showing that the cry for redress on the part of the colonists is not raised without good reason.

Whatever objections there may be raised by those in particular, who are prompted by self-interest or other motives, to oppose the introduction of a measure which, instead of being detrimental to the liberty of the Queen's subjects, would prove most essential to their welfare and moral advancement, we hold that a Vagrant Law—in the least offensive acceptance of the term—is amongst the principal means to save the Colony from ruin.

It is not the Missionaries, it would appear, from whose opinions a just conclusion can be drawn. Their private interests are of necessity involved, and they are fully sensible, that by the introduction of a restraint upon vagrancy "their occupation would be gone," inasmuch as it would shake the very foundations of their little empires, and crush the despotic sceptre, which an indifferent, we had almost said a too weak government, allows them to sway at pleasure. We by no means desire such a restraint, they say; and they support their objection by a series of foolish conjectures, which although perhaps entitled to some consideration, as such, cannot be taken into account, when we have to pronounce a verdict based upon the substantial facts, brought forward by those who claim the boon.

But let us be deemed erroneous in our conclusions, we here give a couple of extracts from the Blue Book above alluded to, leaving others to determine for themselves:—

Opinion of the Resident Magistrate of Bort. As a colonist of 23 years' standing, and having witnessed the evils of the enactment of the 50th Ordinance, without its proper restraint of a vagrant law, upon that unfortunate people, the Hottentots,—the victims of a spurious philanthropy,—I am favorable to some legal provision, which would arrest the otherwise inevitable and utter extinction of that race, and reclaim its remaining members from misery and crime, although perhaps nearly too late. Vagrancy, as it is, shows a want of English and Dutch law, and is equally liable to its punishment. In this Colony, labor being plentiful, wages high, and the necessities of life cheap, a Vagrant Act has none of the evils, which attach to a similar law in Europe.

Opinion of the Resident Magistrate of Clanmilliam. I am favorable to the enactment of a Vagrant Law, as comparing the colored population of the Colony with that of the white, as exceeding the latter, although imperfectly ascertained, on account of their wandering state, I have reason to disagree in the opinion, that the Colony is deficient in laborers, when those now leading an idle life are only obliged, or can be brought, to seek employment. These are found flocked together in hundreds at the several Missionary Institutions, where they live in idleness with hardly the means of subsistence. At the Institutions of this Division alone, upwards of two thousand of all classes will be found. Numbers of them are found also in secluded spots, living on appropriated crown lands, and pretending to subsist with their families with only a couple of cows or a few goats in their possession,—while the unprotected flocks of the farmer in the neighbourhood are constantly robbed, without the possibility of detecting the depredators.

Opinion of the Resident Magistrate of Mossel Bay. A vagrant exists in highly civilized and free England. Why is it to be withheld from this colony, where it is so generally and so loudly called for, and, it is to be presumed, it therefore needed? If those of power is drafted, impose punishments and penalties to prevent it.

Legislative measures, dictated by an extreme sense of philanthropy, have produced most abundantly their costly fruits in this colony, acting prejudicially on all, and on none more so than that portion of the population which, without doubt, it was the intention most to benefit; hence has arisen existing difficulties, so perplexing to present rulers, and so difficult to control and to overcome.

We are gratified to perceive that the efforts of private individuals in the present all-embracing Convict question, is about to receive most effectual support. The Clergy feel—and how can it be otherwise?—the danger to which their different flocks would be exposed by the proposed introduction, and how it behoves them determinately to oppose the threatened infection. The Vestries of the Scottish and Lutheran Congregations have set a laudable example in the matter, which, we doubt not, will be speedily followed up by those of other Communities. None of them can, we think, refrain from it without committing a gross dereliction of duty. A support of this nature, materially aided the endeavours of the Colonists in a similar question, about seven years ago, and under Divine blessing it will certainly not prove fruitless in the present instance. The sense of insecurity of life and property, to be occasioned by the presence of thieves and murderers, justly fills the Colonists with terror and dismay, but who is capable to draw a correct picture of the feelings which overwhelm the mind of a right minded pastor, if—not to allude to others—he sees the religious existence of the lately con-

verted Heathen—the mere children in faith—threatened with destruction?

Blessed be he who, in such a case, is possessed of sufficient moral courage, candidly to inform the Great of this world of his apprehensions, and, if need be, to make them hear the reproaching language, that by any co-operation in such inexcusable outrage, they bring upon themselves a serious responsibility—that they do indeed aggravate their judgment!

A STRANGE EXCLAMATION!

Alas! how I wish that Dr. Innes were incarcerated! Thus a veteran Schoolmaster was lately heard to sigh. Well, why so? enquired one of the curious who was close by. For no other reason, was the reply, than this: then I would know for a certainty where to find the Superintendent of Education, but now I see no chance of doing so, having called already ten times and unable to find him. The man holds office everywhere except where he should be.

A HINT.

CONVICTS.

The subjoined Documents will show that strenuous efforts are being made by different classes and portions of our community to prevent, as far as they can, this Colony from being tainted and contaminated by the Convictism of the mother country.

The following Documents are published for the information of the Commissioners and Wardmasters of the Cape Town Municipality.

H. C. JARVIS, Chairman.

Town House, April 13, 1849.

To His Excellency Lieut.-General Sir HENRY G. W. SMITH, Bart., G.C.B., Governor and Commander-in-Chief of the Colony of the Cape of Good Hope. Town House, 11th April, 1849.

Sir,—As Chairman to the Joint Meeting of Commissioners and Wardmasters, held in the Town Hall yesterday evening, I have the honor to transmit to your Excellency the accompanying Memorial, embodying the resolutions adopted at that meeting, and to request your Excellency's favorable consideration of the same. I beg further to state that at the same meeting it was resolved to suggest to your Excellency that the Exiles alluded to in the memorial be forwarded to Port Phillip, as it appears from the Despatch of Earl Grey published in the Government Gazette of the 16th November, 1848, that they would be very acceptable at that place.

I have the honor to be, &c. (Signed) H. C. JARVIS, Chairman.

To His Excellency Lieut.-General Sir HENRY G. W. SMITH, Bart., G.C.B., Governor and Commander-in-Chief of the Colony of the "Cape of Good Hope." The Memorial of the Commissioners and Wardmasters of the Cape Town Municipality, in Common Council assembled.

That it is evident from the reply of your Excellency to the letter of the Commissioners of the Cape Town Municipality, that convicted criminals may shortly be expected to arrive in this Colony. That your Memorialists deeply regret that the general feeling of the Cape Community against converting the Colony into a Penal Settlement, so fully expressed in the month of November, last year, should not have reached the Home Government in time, before steps were taken for carrying out such a measure; or if it has, that the Home Government should have so utterly disregarded that feeling and the true interests of the community.

That the idea of transporting to this colony convicted felons has filled the minds of your Memorialists with the utmost horror and indignation, anticipating the worst results from the pernicious influence which these parties are likely to exercise, and your Memorialists therefore respectfully and most earnestly pray, that it may please your Excellency not to permit any Exiles or other convicted criminals to be landed, but to return them to the place from whence they embarked, or to some acknowledged Penal Settlement; your Memorialists resting assured that the Colonists generally will most willingly come forward to guarantee any expense which your Excellency's Government may be put to in the event of Her Majesty's Government disapproving of your having complied with the prayer of your Memorialists.

And your Memorialists, as in duty bound, will ever pray, &c. (Signed) H. C. JARVIS, Chairman.

Town House, 10th April, 1849.

The Chairman of the Municipality, Cape Town.

Colonial Office, 12th April 1849.

Sir,—I am directed to acknowledge the receipt of your letter of yesterday's date, together with the memorial therein enclosed, addressed to His Excellency the Governor, and praying that he would not allow any exiles to be landed at this place, but that should any arrive he would send them to Port Phillip, or some acknowledged Penal Settlement.

In reply, I am to inform you, that His Excellency desires to assure the Municipality and the public, that this subject will receive very mature consideration, upon the arrival of such official instructions as will enable him to determine upon his procedure.

All the Petitions (which have been received upon this subject were forwarded to England without a day's unnecessary delay.) The Petition of the inhabitants of Cape Town was received by His Excellency on the 14th December 1848, and was forwarded in his Despatch to Earl Grey of the 19th; the Petition of the Municipality was received on the 18th and forwarded in His Excellency's Despatch of the 22nd December. Both these Despatches were forwarded by the first opportunity to England, viz., the "Packet," on the 1st January 1849. Similar despatch was employed in the case of the Petitions from Genadendal and Graham's Town.

I have the honor to be, &c. (Signed) JOHN MONTAGU.

To His Excellency Sir HENRY GEORGE WAKELYN SMITH, Bart., G.C.B., Governor and Commander-in-Chief, &c. &c. &c.

The Memorial of the Minister, Elders, and Deacons, of the Scottish Church, Cape Town.

HUMBLE SHEWETH,—

That your Memorialists have learned with sincere regret that a number of Exiles, or convicted felons, may be shortly expected to arrive on our shores, by order of the Home Government, against the strongest protest, and earnestly expressed wishes of the Colonists in general; and the solemn declaration of the Right Hon'ble the Secretary of State; that such a baneful measure, to convert this colony into a penal settlement, "would not be carried out, before having ascertained the opinion of the colonists at large."

This colony, as admitted by all, offers the greatest prospects and blessings to emigrants from the mother country, and also a refuge to old invalids, military or civil, who may choose, after a troublesome life, to singulate their latter years in order to recruit their feeble constitutions. However, this is not the only object which induces your Excellency's memorialists, as the representatives of a Christian congregation, to take the liberty to express their opinion, in common with their fellow-colonists, there are more cogent reasons, which they believe to be of the highest importance, and which will, if the measure is to be carried into effect, be a source of the greatest calamity, namely, the injurious influence on the colored people in and beyond the colony, the population of which is intermixed with Heathens and Mahomedans, upon whom missionary labor is extended from all European countries, in order to convert them into christianity. Now, as Her Most Gracious Majesty is the Defender of the Christian Faith, and your Excellency also expressed, that peace and happiness can by these means only be restored amongst the subjects in their intercourse with the native tribes, and from your Excellency's own opinion, stated in the Legislative Council, that your Excellency was "profoundly opposed to the Cape of Good Hope being made a penal settlement," your Memorialists have, strengthened by this, and the arguments put forward by the colonists at large, against this measure, not the slightest doubt, and confidently hope, that your Excellency will be influenced by the Spirit of the Most High, and the discretionary power vested in your Excellency, to adopt such resolutions, as will relieve the inhabitants of this colony from the influence of so injurious a measure, which will assuredly counteract all the united efforts to promote christianity, civilization, and the real prosperity of this Colony, which Providence, as we have reason to believe, has destined for better purposes, than to be a receptacle of outcasts from the mother country.

Your Memorialists, as in duty bound, will ever pray.

(Signed) J. M. K. VAN STAVEREN, Minister.

C. F. JÜRGENS, Elders.

H. F. HÖRN, Elders.

C. H. BÖRNBERG, Elders.

J. H. WICHE, Deacons.

J. C. DE WET, Deacons.

J. D. EKERMANS, Deacons.

J. G. STUYTLER, J. S.

J. F. SCHULTZ, Deacons.

Cape Town, 12th April, 1849.

CONVICTISM.

A great deal, but by no means too much, has been said of late, respecting the evils of admitting the Colony of England into this Colony. As an instance of the social mischief arising from such contamination, we quote the following from the "Hobart Town Courier" of November 4th, which has just come to hand:—

SECURITY TO LIFE AND PROPERTY.—The alarm felt in the town in consequence of the late daring robberies, and the discovery of a murder perpetrated in one of the streets of the town, has become general, and towards night-fall various shots may be heard from parties clashing their fire arms. We would suggest as a proper measure to be adopted in the present state of the town, which is beset by thieves having no ostensible modes of living, that the names of all pass-holders, together with the number of all pass-holders, and their residence, should be published in the Gazette, and also the names and residence of ticket-of-leave men. Of the latter class, those who do not possess any property, and who support themselves solely by their wits, should be removed into the country districts, where they may be employed in some honest trade. The man, captured after the daring robbery at Mr. Dobson's, turns out to be a probationer in the service of a man who has several others, but two doors from the Globe public house in Davey-street. We omitted to state that the thieves on this occasion carried off a brass pistol and that the man captured struck at it, did not injure Mr. Dobson, with a ring of lead on a piece of rope, which he used as a weapon. Mr. Alexander Orr was knocked down near the fountain, towards the New Vista. As Mr. Orr was setting up, the ruffian was coming towards him to strike another blow, when he sprang up, and called out loudly for help, when the three footpads decamped, although no assistance was at hand. Had the blow which Mr. Orr received been upon the temple, it must have killed him at once, as it was, such was its force upon his ear, and such the murderous nature of the weapon used, that he was knocked down almost senseless. Such daring robberies and acts of this kind, followed up by the murder of a man in a house, one of the public streets of the town, bespeak a degree of audacity irreconcilable with any apprehension of the police. The streets, it is evident, are not watched as they ought to be; and there must be great blame somewhere, in allowing dens of thieves to exist when the Executive possesses the power at once to disperse such baneful elements. A detective force in a small community, we think, is a mistake. What we want is a preventive force, and we possess power to prevent crime which the law in England does not enable the magistrate to wield. Some radical cure, at all events, is called for before public indignation breaks out into an appeal.

MR. BURGALARIES.—The Bishop's house at Boa Vista was broken into on Thursday night, and several articles of value abstracted from the drawing-room (into which the thief first entered), as well as from the Bishop's study. From the condition of the rooms it was evident that the burglar was disturbed in his operations, and made a hasty retreat. The Bishop was aroused by the barking of his bloodhound, and immediately got up. It is probable that this was the reason of preventing a more complete robbery. On the same evening, a broker's shop in Liverpool-street, a few doors from Mr. Watchorn's, was broken into and robbed. It is stated that property to the value of 170l. was taken therefrom.—G. T. Journal, April 7.

Original Correspondence.

Cape Town, 9th April 1849.

Sir,—I have all along been disposed to regard as a hoax, the statement extracted from an English paper, that the ship "Nepgun" had been dispatched to Bermuda, to convey to this Colony the first batch of Convicts, alias "Exiles." Now, however, the stern reality stares us in the face, that Her Majesty's Government seriously have it in contemplation to make this colony a penal settlement, despite the urgent and often expressed representations of its inhabitants, that they would resist the measure by every constitutional means within their power.

Sir, when awful calamities are impending over a community, it becomes every right-minded citizen to bestir himself if possible to avert them, and surely, there never was a time in our Colonial History, when cordiality and unanimity were more requisite to oppose by every allowable means one of the most outrageous and flagrant breaches of faith on the part of the Colonial Minister, to be met with in the annals of this unfortunate Colony. The Municipality of this town have set a most noble and praiseworthy example. The Scotch Presbyterian Congregation of this town are also bestirring themselves in the matter, and no doubt before many days have elapsed, we shall have the whole Colony protesting against the measure, with the most dogged determination never to employ any of these diabolical engines, highway men, &c. &c., but now known by the cunningly devised nom de guerre of "Exiles."

In pondering over the matter, I find it strange that the despatch of Earl Grey, bearing upon the matter, should be dated early in August, and that the departure of the "Nepgun" for Bermuda, should be noticed in an English paper of the 29th December. Now can it be possible, that the Minister could have had some intimation from our Governor, that the bill would be sent down, and that he might safely commence putting his execrable scheme into execution, seeing how pushed the people here are for labour? In other words, does it not seem that we have been regularly sacrificed to the desire that exists on the part of His Excellency, to comply not with the commands only, but even with the most faintly expressed wish of the Home Government? and verily, he may expect his reward for his ready compliance and desire to assist the matter, and with a little confidential correspondence rather troublesome and rebellious, and in protesting rather boldly against being saddled with the incubus of the accumulated villainy of the mother country. What is to be done? The Cape Colonists are known to be a docile, peaceable set of men, too weak to resist even the most oppressive and arbitrary acts, ergo they must take their share. Under pretence of instructions first to ascertain the feeling of the public with reference to the matter, and with a little confidential correspondence is so doing going on, and the vessel forthwith, in full with dispatch, and we perceive the first act of the Diabls about to commence.

But I cannot possibly bring myself to believe, that His Excellency will venture in spite of public opinion, to let loose upon the first batch of "Exiles" now daily expected. If he does, the very little remaining, popularly that attaches to the name of Governor, will be lost, and the excellent and humane Sir Benjamin D'Urban, will for ever pass away, and he will be considered the greatest enemy the Colony ever had. If he will abide by his own declaration, that he "would rule the people through the people," now is the time to show, that the expression was not intended as a piece of empty flattery. If he is however determined, as reports are being carried into circulation, the high command of the long Government, and to submit our comparatively little community the worst of the vile, to contaminate and pollute all those who might be influenced by their example, then the very name of Englishman will in this colony become a reproach and a byword, and the immediate consequences will be that all those who are in any way able to leave the Colony, will seek their fortunes elsewhere, that C-plantists will withdraw from it, and that strangers and men of capital intending to emigrate to this Colony, will shun it as a Sodom or Gomorrah; and as the abandoned part of mankind have generally been led astray by pernicious example, what a prospect for our rising generation! And shall the inhabitants of this fine colony submit to be sacrificed at the altar of ambition? The prospects of a high Indian appointment may be dazzling, and in order to rid the Minister of his embarrassment, a really good man may be found, but will we show such flagrant injustice and remain silent? Heaven forbid! A few Government tools and tools will do us little chime in with the measure, as may a few Family Bitch of Pleasance so called, who may be thought advisable to make pro bono publico through ill usage cannot get or retain any other class of laborers, but there cannot be a doubt that by all men with rightly constituted minds, the measure will be regarded as an insult to the Colony, and to the persons of color in which it is intended to effect we may date the Era of the "Decline and Fall" of the Cape of Good Hope.

SCOTUS.

Honigklip, District Swellendam, March 15, 1849.

Sir,—In your paper of the 29th February last, a writer appears under the signature of "A Farmer." He has the boldness to contradict nearly all the arguments in favor of the introduction of a vagrant law, &c. He has the impudence to throw a slur over the manifold facts which has appeared in your columns, I shall purposely refrain from noticing his remarks concerning Dr. Gird and the 500 Kobberg Farmers, who had an interview with your Excellency, the day before, meaning that they emanated from a desire to serve the interests of the colony. For the present I shall only confine myself to his remark: "In this colony all white persons endeavour to become employers of servants." &c.

I do not consider it amply to observe, that there are thousands of whites in this colony who are no landholders, but are in the service of the agricultural community; consequently I cannot see that, nor one of the said whites can endeavor to become employers of labour.

The writer further says: "you import some hundreds of laborers from Europe; in a very short time, if steady and industrious, instead of laborers, they become masters, and want to employ labor." &c.

I admit that the writer says a great deal but proves nothing, whilst I have not seen or heard that said imported laborers have become gentlemen, and landed proprietors. He says something more than merely laboring on a farm, that they also employ laborers, and consequently cannot be applied as a reason of the scarcity of laborers amongst the agriculturists. The pretended farmer proceeds further to state: "Many colored persons, formerly slaves, live, by steady industry, become possessed of considerable property (not farms) and instead working for others, employ others to work for them."

The writer says many instead of a few of the many thousands of emancipated slaves are engaged in persevering industry, obtaining a scanty existence, and this by prosecuting the trade, which they had learned through the means of their former owners; but it is not known to me that any one of the said slaves has become a landholder, and employs agricultural laborers for general benefit. Consequently it is contrary to the truth that they are the cause of the scarcity of hands, of which, and not without sound reason, the agriculturists so loudly complain.

To contradict the writer's foregoing assertion I have also to observe, that the many thousands of emancipated slaves have abandoned their former habits of idleness, and have betaken themselves to industry, and by nesting at the Missionary Institutions, have become associated with the sluggish Hottentots, and have thus, in those hovels of laziness, the habits of industry which they had inherited from their former owners.

As regards the assertion of the anonymous Farmer, that no vagrancy exists in this colony, I boldly assert that he errs, and only endeavours to deceive. Vagrancy is too general, and the vagrants are those who labor for high wages one day and devote the remaining six to plunder and thefts of various nature. Witness not only the towns and villages, but also the farms of the several agriculturists. Consequently the introduction of a Vagrant Law is not only needed, but imperatively required.

"I well know," says the said writer, "that the farmers are constantly being robbed of stock" &c. &c., and yet he impudently asserts that this is done by the Farmers' own servants, thus covertly endeavouring to acquit the residents on Missionary Institutions.

It is not amiss to remark here, first, that the Farmers have but few servants, or rather laborers; and, in the second place, that those few who are in service have no occasion to plunder of stock, because their wants are amply provided for by their masters. Neither do the Farmers complain of such persons.

In corroboration of this assertion a reference to the records of the several courts will suffice, for it will then appear that cattle thefts are not committed by the servants of the

Farmers, but by the wandering, illing vagabonds, and more especially residents at the Missionary Institutions. I have served a series of years as a juror in the Circuit Courts, and am consequently fully acquainted with the fact.

"These parties," says the writer, "could not be touched by a Vagrant Law."

He thus appears to insinuate that the existence of the Missionary Institutions will be permanent; but it would be most unfortunate for the colony, if this were to be the case, inasmuch as they have outlived their usefulness.

As regards the writer's argument, that the introduction of a Vagrant Law would cause the colored class to remain beyond the boundaries of the colony; this, in my opinion, is ridiculous. They will never do it voluntarily at any rate. They even refuse to accept the invitation of the Government to settle in British Kaffraria under its protection, and much less will they therefore be inclined to remove, or be welcome to any of the barbarous natives chiefs; and, even should any of them go, the colony may consider itself fortunate in being relieved from some of its useless lumber.

The writer's recommendation of stipendiary Magistrates, prison discipline, &c. &c., appears to me to be mere idle sounds. It would be no harm in itself, provided the blacks were called upon to pay the salaries of those Magistrates. The landholders already bear so many burdens that they cannot hold out any longer. And of what use would it be, unless the Magistrate were provided with increased powers. If things do not alter, who will guarantee the colony against utter ruin?

Leaving further comment upon the writer's assertions to more competent hands, I beg to remain, with due respect, J. S. BIDENFADEN, Economist.

PORT NATAL.

Mr. Willem Pretorius requests us to state for the information of the Government, that on his promise being made to him that a Magistrate would be appointed at Klip River, he repaired to his farm and advised his friends and neighbours to join him in settling down and peopling that division. That four months have elapsed since his going there, during which the Magistrate has been seen there once, and once only. It is stated that fifty families, or upwards, have settled in the Klip River Division, and that they did so under the impression that a Magistrate would be appointed to prevent the repetition of the mischief that has already assisted in the depopulation of the country. The Klip River community were also in hopes that the establishment of a magistracy would be the nucleus round which the church, school, store, and tradesmen's shops would not be long in being raised.

There is a subject which imperatively demands the attention of the Government. Very serious mischief has already originated in the locality referred to, under the same circumstances as those which at present exist. The wonder is not that evil has arisen, but that it has even temporarily ceased to accumulate.

As with every other species of improvement, so with this; the standing difficulty will probably be alleged to be the want of sufficient funds. There is sad fear, however, that unless some capital is sunk in setting proper machinery in operation, our social and moral condition will be kept in a state of rickety state, as will not only obstruct progress, but lead to events that will require a useless, extravagant, and pernicious expenditure.

Looking at the sparseness of the population, for the preservation of whose interest the presence of a resident functionary is requested, there may be some show of reason set up for withholding the necessary expense. And if it were for the fifty white families alone, the demand for such a Magistrate is less urgent. But it must be remembered that the Farmers' are but the minority; that there are two distinct classes of people ranged under the one general head of "British Subjects"; that these vary in language, habits, position, intelligence, character, and nationality.

And this brings us to the often reiterated complaint, of partial and unjust taxation. The native with all his riches, private and public protection, goes "shot free." The colored man all the burden. Doubtless there are difficulties in remedying this unfairness. But these difficulties must be met. Expenditure must be made sooner or later to organize means for levying and collecting a revenue. There is, however, no alternative. Do it the Government must, or the continuation of injustice, like pent up water, will find vent in some breach or other. It is taking a heavy risk, but we should have little (which is the best) instead of no (which is the worst) for the Government for £10,000, for the amount of one year's revenue, dated from 1st proximo, were the Treasurer General disposed to come to terms on the subject. In the meantime, to balance accounts to date; it will be necessary to make an entry among the "Contingencies" thus:—

Provision for the year 1849—£48, say... £30,000

—Natal Witness, March 2.

THUNDER STORMS.

About half past 5 o'clock last Sunday afternoon, Pietermaritzburg was visited by one of the heaviest thunderstorms that has ever occurred during the last century. The day had been rather sultry, and as evening approached a dense black cloud appeared to be passing from the west towards the south of the town. Suddenly, however, the vast electrical baloon, ascended directly over head, and discharged its contents with tremendous effect. The thunderclaps being so frequent, and of such a nature, were unusual, and were unfortunately in several parts of the town.

A new stable belonging to Mr. Zeeberg was struck in the gable, but being well built of burnt brick, and tiled, the damage was comparatively slight. Another flash of the fluid entered the east gable of the chapel erected by the Rev. Mr. Aitken, and struck the native teacher from his desk. At the moment, the congregation was in the attitude of prayer, and the shock appeared to have such power that every one present was laid prostrate. Besides Abraham, who, on recovering, proceeded with the devotions, two others persons were struck, one of whom, a female, was severely wounded. In this instance there appears to have been several streams of fluid, one of which escaped through a window, while another passed into an adjoining room, and having prostrated those who were there, found vent between the door-frame and the wall. A little girl who was nursing a kitten, found it dead on her rising from the ground. At the same time the judge's residence was struck; the fluid entered the drawing room at the gable end, and after approximately striking the wall in several places, it found vent through two panes of glass. Happily no member of the family was injured. The premises, however, were soon found to be on fire, and, being thatched, would soon have been reduced to ashes but for the alacrity and energy with which the fire was extinguished by the fire engine, and by the inhabitants, who were instantly on the spot. The engine from the Camp, with the officers, and a company of men, were also of great service. In about an hour and a half the flames were subdued, and the damage done to the furniture, which had to be carried out in heavy showers of rain, was probably greater than that done to the building. There had been no insurance effected.—Natal Witness, March 9.

On Wednesday evening, between nine and ten, Pietermaritzburg was visited by a heavy thunderstorm. In town no ill effects were felt, but on a farm about three miles off very fatal consequences followed. It appears that a party of six young men, accompanied by their mother and sister, and other female relatives, had repaired to the place recently granted by the Government to old Mr. Retief, for the purpose of erecting a temporary dwelling there. The young men were just retiring to rest, when a fatal flash struck three of them senseless,—and the other three dead on the spot. The females had retired in a wagon for the night, and were unharmed, the wheels having probably proved safe conductors to the fluid. The names of the deceased are—Andries Steenkamp, Dolph Bronkhorst, and Pieterse; that of those seriously injured but now recovering—Frans Rood, Lnatius Steenkamp, and Hermanus Steenkamp. The circumstances of the afflicted parents being but indifferent, His Honor the Lieutenant Governor has liberally made provision for their interment.—Natal Witness, March 16.

A NEW TOWN.

A new town is about to be established on the high-road between Pietermaritzburg and Windburg and on the north-side of the Drakenbergen. It will be about 170 miles from Pietermaritzburg, 120 east from Windburg, and 170 south from Potchefstroom on the Mpoi River. This central position, and the advantages which it will offer as a mart of cattle, corn, wood (from the Drakenbergen)

